

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **P. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem
Opletalova 1417/25, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/4, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018, se
z r u š u j e a v ě c se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna uhradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč ve lhůtě do 30
dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra
Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 11. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 19. 11. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106951-4/SO-2018 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28929-90/TP-2012 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované, jíž odůvodňuje zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Dle názoru žalobce žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížila tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce namítal dvě zásadní pochybení: a) Nesprávně zjištěný skutkový stav věci a b) Nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
4. Žalobce uvedl, že se ztotožňuje s prvoinstančním orgánem v tom smyslu, že jako rodina museli prokázat, že společně se svou rodinou dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně. Žalobce souhlasí s tím, že správnímu orgánu doložili, že jeho manželka pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně. Žalobce však namítá, že správní orgán nezohlednil jeho příjmy, které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že žalobce je v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu sám sdělil. Zároveň však také uvedl, že má nárok na dávku nemocenského pojištění. Žalobce tak má za to, že správní orgán pochybil, když k jeho příjmům nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude jeho žádost o dávku nemocenského pojištění ČSSZ zpracována. Žalobce tak má za to, že vyúčtování finančních potřeb rodiny mělo vypadat následovně a že jeho žádosti mělo být vyhověno:

náklady na bydlení	11 000 Kč
životní minimum S. P.	3 140 Kč
životní minimum S. L.	2 830 Kč
životní minimum B.-I. S.	2 140 Kč
životní minimum B.-I. S.	2 140 Kč
životní minimum Ch. S.	1 740 Kč
Celkem náklady na trvalý pobyt na území	22 990 Kč

Peněžitá pomoc v mateřství S. L., započitatelné dle § 7 odst. 2 písm a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu Denní výše dávky činí 346 Kč x 30 dní v měsíci	10 380 Kč
Náklady na bydlení hrazené účastníkově rodině dle čl. 4 odst. 5 smlouvy o výkonu funkce jednatele a zápisu z valné hromady	11 000 Kč
Průměrný čistý měsíční výdělek S. P., ke dni 5. 6. 2018	15 017 Kč
celkem	36 397 Kč

5. Žalobce dále uvedl, že zároveň soudu sděluje, že jeho žádost o dávky nemocenského pojištění již byla zpracována a že mu byly vyplaceny následující dávky:

- 28. 6. 2018 – 12 864 Kč
- 31. 7. 2018 – 27 467 Kč
- 24. 9. 2018 – 14 229 Kč.

6. Žalobce dále namítal evidentní nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, a to za situace, kdy zkoumání přiměřenosti vyplývá přímo ze zákona. Žalobce připomíná, že o povolení k trvalému pobytu zažádal již v roce 2012. Žalobce má za to, že správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti. Ve všech případech se jedná o okolnosti, které žalobce tvrdil a prokázal:

(i) Žalobce se zcela bez svého zavinění ocitl v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Manželka žalobce byla na mateřské dovolené s starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu žalobce závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní. ČSSZ, jak je ovšem všeobecně známo, není schopna reagovat přes den a vyřízení dávek se může někdy značně protáhnout. Žalobce má za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem uvedený rozdíl (i když s tím žalobce nesouhlasí) činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude, měl žádosti o trvalý pobyt vyhovět.

(ii) Žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení svého zdravotního stavu, v současné době čeká na transplantaci jater. Žalobce ani jeho manželka nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.

(iii) Rodinná situace žalobce – veškerá rodina žalobce žije na území ČR, žalobce v Mongolsku nikoho nemá.

(iv) Délku pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plynule mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na dobročinných projektech.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech si žalovaná dovoluje odkázat na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím došlo k zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu *„podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území“*.
11. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

A.

12. Soud se ztotožňuje se žalobcem, že se správní orgány dopustily nesprávného zjištění skutkového stavu věci.
13. Předně je nezbytné uvést, že není správným tvrzení správních orgánů, uvedené v odůvodnění jejich rozhodnutí o tom, že žalobce v průběhu správního řízení v reakci na výzvu ze dne 8. 6. 2018, nepředložil žádné listiny. Přitom správnost tohoto tvrzení vyvrací v odůvodnění svých rozhodnutí samy správní orgány, když prvoinstanční orgán na straně 9 prvoinstančního rozhodnutí vyjmenovává listiny, které žalobce přiložil k podání ze dne 24. 7. 2018, a žalovaná na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že *„Ministerstvu vnitra bylo v průběhu řízení mimo jiné doručeno potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění manželky žalobce ze dne 14. 6. 2018, vystavené PSSZ, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 odvolatelky, vystavené společností NICO.COM s.r.o. a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 žalobce, vystavené společností NICO.COM s.r.o.“* Oproti listinám zmíněným prvoinstančním orgánem žalovaná zcela pominula listiny týkající se zdravotního stavu žalobce.
14. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak žalobce krom jiných jako důkaz označil tyto listiny: 1. přílohu k žádosti o dávku 24. 5. 2018 týkající se žalobce podané u Pražské

správy sociálního zabezpečení, 2. potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti a 3. potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění ve výši 28. 6. 2018 – 12 864 Kč, 31. 7. 2018 – 27 467 Kč a 24. 9. 2018 – 14 229 Kč.

15. Žalovaná se těmito důkazními návrhy vůbec nezabývala.
16. Otázkou tzv. opominutých důkazů se zabýval Ústavní soud například v nálezu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud dospěl k závěru, že „zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem (o. s. ř.), v řízení před soudem (obecným), musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (§§ 153 odst. 1, 157 odst. 2 o. s. ř.); jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2) Listiny základních práv a svobod, a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb. Tak zvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle § 132 o. s. ř. (podle zásad volného hodnocení důkazů) nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí (§§ 221 lit. c/, 243b odst. 1 al. 2 o. s. ř.), ale současně též jeho protiústavnost (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 95 odst. 1 úst. zák. č. 1/1993 Sb.“ Závěry Ústavního soudu mají obecnou platnost a jsou aplikovatelné také na řízení správní. Pro účely správního řízení lze dovodit povinnost vypořádat se s důkazními návrhy účastníků řízení například z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Tím, že žalovaná zcela pominula shora uvedené v odvolání zmíněné důkazní návrhy, dopustila se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Toto pochybení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť se jednalo o listiny prokazující výši příjmu žalobce. A to za situace, kdy správní orgány opřely důvody svých rozhodnutí na závěru, že příjem žalobce byl ve výši 0 Kč.
18. Správní orgány dále postupovaly zcela nekonzistentně. Ačkoli ohledně prokázaných příjmů manželky žalobkyně vycházely z listin za dobu minulou, v případě žalobce listiny prokazující výši jeho příjmu za domu minulou neakceptovaly. A to pouze s odůvodněním, že „od 16. 4. 2018 je žalobce v dočasné pracovní neschopnosti, tudíž doložené potvrzení o výši jeho příjmu ze závislé činnosti nelze považovat za doklad o zajištění prostředků dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců“, aniž by se s ohledem na prokázaný zdravotní stav žalobce zabývaly eventuálním jeho nárokem na dávky nemocenského pojištění, v případě žalované dokonce i bez ohledu na prokázanou jejich výši.
19. Je tedy nezbytné uzavřít, že v předmětné věci nebyl zjištěn skutkový stav věci, jak vyžaduje

ustanovení § 3, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Toto pochybení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť v jeho důsledku bylo nesprávně vycházeno z výše příjmu manžela žalobkyně ve výši 0 Kč měsíčně.

B.

20. Nezákonným soud shledal i vypořádání otázky přiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedla: *„Komise dospěla k závěru, že Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatele a souhlasí s tvrzením uvedeným v napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Odvolatel neprokázal dostatek finančních prostředků k pobytu na území. Odvolateli důsledkem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatel pobývat na území.“*
22. Skutečnostmi uváděnými žalobcem v odvolání, o tom, že se žalobce bez svého zavinění ocitl v mimořádné a tíživé životní situaci, v současné době čeká na transplantaci jater, celá rodina žije na územní České republiky a v Mongolsku nikoho nemá, zdravotní stav žalobce znemožňuje vycestování, děti vždy žily v České republice a nemluví plynule mongolsky, se žalovaná nevypořádala vůbec.
23. Žalovaná se tak dopustila porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jednalo se přitom o pochybení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalobcem uváděné skutečnosti se vztahovaly k otázce, kterou byla žalovaná povinna náležitě odůvodnit, a to k otázce otázky přiměřenosti zásahu správních rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce.
24. Pokud jde o obsah prvoinstančního rozhodnutí, některé jeho závěry jsou v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
25. Zde soud odkazuje na dvě části odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to na závěr prvoinstančního orgánu o tom, že *„ke zhoršení zdravotního stavu si žadatel přispěl sám svým životním stylem (dle žadatelky: pravidelně velké množství alkoholu)“* či že *„nad rámec správní orgán uvádí, že nezl. S. B. – I. byla dne 23. 06. 2017 dána pochvala ředitele školy za úspěšnou reprezentaci školy, dne 13. 11. 2017 napomenutí třídního učitele za soustavné neplnění školních povinností a porušování školního řádu, dne 26. 03. 2018 napomenutí třídního učitele za neplnění školních povinností.“* Pokud není v odůvodnění správního rozhodnutí uvedeno, proč je nezbytné tyto skutečnosti zmiňovat a co konkrétního z nich správní orgán dovozuje ve vztahu ke svým závěrům, nemají být tyto skutečnosti v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 správního řádu v rozhodnutí vůbec zmiňovány.

V.

Rozhodnutí soudu

26. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

27. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

28. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6 200 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony na částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 12 228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu